

АРКУША Л. І.

доктор юридичних наук, професор,
завідувачка кафедри криміналістики,
детективної та оперативно-розшукової
діяльності

*(Національний університет
«Одеська юридична академія»)*

КУЧЕРОВ Д. С.

аспірант кафедри криміналістики,
детективної та оперативно-розшукової
діяльності

*(Національний університет
«Одеська юридична академія»)*

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.4.59>

**ВІДМІННІСТЬ МІЖ ВИКОНАННЯМ СПЕЦІАЛЬНОГО ЗАВДАННЯ
З РОЗКРИТТЯ ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗОВАНОЇ ГРУПИ
ЧИ ЗЛОЧИННОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА КОНФІДЕНЦІЙНИМ СПІВРОБІТНИЦТВОМ**

У статті були досліджені виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації та конфіденційне співробітництво, з використанням судової практики. Незважаючи на наявні спільні риси між виконанням спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації та конфіденційним співробітництвом, варто зауважити, що це різні процесуальні дії, які не слід ототожнювати. Так, виконанням спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації - це негласна слідча (розшукова) дія, рішення про проведення якої приймає прокурор чи слідчий за погодженням із керівником органу досудового розслідування. Умовами для проведення якої є тяжкість злочину щодо якого здійснюється кримінальне провадження, наявність організованої групи чи злочинної організації, діяльність яких має зафіксувати особа. Особами, що виконують спеціальне завдання, зазвичай є працівники правоохоронних органів, які мають спеціальну психологічну, фізичну та матеріальну підготовку. Мета, що стоїть перед особою – збір доказів щодо протиправної діяльності злочинної групи чи організації.

Що ж стосується конфіденційного співробітництва, то це не слідча (розшукова) дія. Інформація, отримана внаслідок такої дії, є орієнтуючою та потребує надання їй форми доказів для подальшого використання в доказуванні. Єдиний суб'єкт, передбачений у кримінальному процесуальному законодавстві, який керує ходом та результатами конфіденційного співробітництва – слідчий (стаття 275 КПК). При цьому законодавець не конкретизує підстави та умови конфіденційного співробітництва, що пояснюється добровільністю у відносинах між конфідентом та працівником правоохоронного органу. Що ж стосується особи конфідента, то це зазвичай не працівник правоохоронного органу, а особа, яка має певні зв'язки, знайомства, репутацію, які дозволяють їй оперативно дізнатись інформацію, що є цікавою для слідства. Також необхідно звернути увагу на те, що ініціатором припинення конфіденційного співробітництва може бути як представники правоохоронного органу, так і сама особа.

Ключові слова: кримінальне провадження, негласні слідчі (розшукові) дії, виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, конфіденційне співробітництво.

Kucherov D. S. The difference between performing a special task to discover the criminal activities of an organized group or criminal organization and confidential cooperation

The article examines the implementation of a special task to uncover the criminal activities of an organized group or criminal organization and confidential cooperation, using judicial practice. Despite the existing common features between the implementation of a special task to uncover the criminal activities of an organized group or criminal organization and confidential cooperation, it is worth noting that these are different procedural actions that should not be identified. Thus, the implementation of a special task to uncover the criminal activities of an organized group or criminal organization is a covert investigative (search) action, the decision to conduct which is made by the prosecutor or investigator in agreement with the head of the pre-trial investigation body. The conditions for conducting which are the gravity of the crime in respect of which criminal proceedings are being conducted, the presence of an organized group or criminal organization, the activities of which must be recorded by the person. Persons performing a special task are usually law enforcement officers who have special psychological, physical and material training. The goal facing the person is to collect evidence regarding the illegal activities of a criminal group or organization.

As for confidential cooperation, it is not an investigative (detective) action. The information obtained as a result of such an action is indicative and requires giving it the form of evidence for further use in proving. The only subject provided for in criminal procedural legislation who manages the course and results of confidential cooperation is the investigator (Article 275 of the Code of Criminal Procedure). At the same time, the legislator does not specify the grounds and conditions of confidential cooperation, which is explained by the voluntariness in the relations between the confidant and the employee of the law enforcement agency. As for the person of the confidant, it is usually not an employee of the law enforcement agency, but a person who has certain connections, acquaintances, reputation, which allow him to quickly find out information that is interesting for the investigation. It is also necessary to pay attention to the fact that the initiator of the termination of confidential cooperation can be both representatives of the law enforcement agency and the person himself.

Key words: criminal proceedings, covert investigative (search) actions, performance of a special task to uncover the criminal activities of an organized group or criminal organization, confidential cooperation

Вступ. Розслідування організованої злочинності пов'язане із необхідністю вирішення ряду складних завдань, що вимагають використання усього доступного для отримання як доказової, так і орієнтуючої інформації процесуального арсеналу засобів. Аналіз слідчої та судової практики показує, що при розслідуванні злочинної діяльності організованих груп чи злочинних організацій працівники правоохоронних органів досить часто звертаються до проведення такої негласної слідчої (розшукової) дії, як виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, а також використовують можливості конфіденційного співробітництва.

В судовій практиці зустрічаються випадки ототожнення виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації

із конфіденційним співробітництвом: «усупереч доводам захисника, ОСОБА_7 не залучався до виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК України). Натомість, за добровільною згодою ОСОБА_7 на конфіденційне співробітництво з органами Служби Безпеки України (т. 4 а.с. 66), його було залучено до участі у проведенні НС(Р)Д контролю за вчиненням злочину у формі контрольованої поставки в порядку ст. 275 КПК України. Жодних переконливих доводів, які би свідчили про незаконність використання інформації, отриманої внаслідок конфіденційного співробітництва органів СБ України та ОСОБА_7, захисник у касаційній скарзі не навів» [6]. На нашу думку, наведена підміна процесуальних дій між собою пов'язана з конфіденційним характером співпраці між особою, що виконує спеціальне завдання або конфіденційно співпрацює із правоохоронним органом та дещо обмеженим їх кримінальним процесуальним регламентуванням.

Постановка завдання. Метою статті є здійснення відмежування такої негласної слідчої (розшукової) дії, як виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, від конфіденційного співробітництва.

Результати дослідження. Для розмежування зазначених процесуальних дій вбачаємо за необхідне їх проаналізувати за окремими критеріями, які дозволять краще зрозуміти їх зміст та особливості кримінального процесуального регламентування. Для оцінки ми будемо використовувати наступні критерії: *вид процесуальної дії; процесуальна підстава для проведення процесуальної дії; обов'язкові умови провадження дії; особливості суб'єктного складу процесуальних дій; підстави для припинення.*

Характеризуючи такий критерій як *вид процесуальної дії*, варто зазначити, що виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації – це негласна слідча (розшукова) дія (відповідно до положень частини 2 статті 246 КПК). В свою чергу ні в статті 246, ні в статті 275 КПК не зазначається, що конфіденційне співробітництво – гласна чи негласна слідча (розшукова) дія. З огляду на це необхідно зазначити, що результати виконання спеціального завдання – можуть використовувати в якості доказів, а результати конфіденційного співробітництва – лише у вигляді орієнтуючої інформації, на що вказує положення частини 1 статті 275 КПК: «проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва» [5]. Однак, незважаючи на відсутність серед переліку негласних слідчих (розшукових) дій у частині 2 статті 246 КПК, такого виду діяльності як використання конфіденційного співробітництва, в судах сторона захисту часто апелює до процедури проведення конфіденційного співробітництва, зазначаючи, що вона не відповідає сталій практиці проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Внаслідок чого судам довелося роз'яснити сутність конфіденційного співробітництва: «усталена судова практика визначає, що під конфіденційним співробітництвом слід розуміти негласні відносини, що встановлюються уповноваженими органами з повнолітньою дієздатною особою і на засадах добровільності та конспіративності використовуються для вирішення завдань кримінального провадження. Слідчий має право використовувати інформацію, отриману від осіб, з якими встановлено конфіденційне співробітництво під час проведення НС(Р)Д, або залучати їх до проведення таких дій» [9, 20]. Також судді зазначили і на відмінності між конфіденційним співробітництвом та слідчою (розшуковою) дією: «залучення особи до конфіденційного співробітництва є не слідчою або розшуковою дією, а однією із організаційних умов проведення слідчих або розшукових дій. Стаття 275 КПК України, дозволяє під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій використовувати інформацію, отриману внаслідок конференційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій, та не передбачає форму, у якій має відбуватися залучення таких осіб» [7]; «залучення до конфіденційного співробітництва не є різновидом НС(Р)Д, а лише складовим елементом їх проведення, що вбачається із положень ч. 2 ст. 246 КПК України, де перераховуються види НС(Р)Д, які можуть проводитися у справах про тяжкі та особливо тяжкі злочини, серед яких залучення до конфіденційного

співробітництва відсутнє. Залучення до конфіденційного співробітництва є лише засобом проведення різних видів НС(Р)Д» [9, 20].

Необхідно також звернути увагу на те, що виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації не завжди виконується в межах кримінального провадження, і може реалізовуватись в контексті проведення оперативно-розшукової діяльності: «посилання сторони захисту на відсутність підстав у органу досудового розслідування на виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи до внесення відомостей в ЄРДР спростовується нормами абз. 8 п. 1. ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». Зокрема, оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності за наявності передбачених статтею 6 цього Закону підстав надається право виконувати спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації згідно з положеннями статті 272 Кримінального процесуального кодексу України» [15].

Варто звернути увагу на те, що частина 1 статті 275 КПК не вказує часові проміжки початку конфіденційного співробітництва по відношенню до слідчої (розшукової) дії, а лише надає легальну можливість слідчому використовувати конфіденційне співробітництво під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій у 2-х формах:

- використання інформації, отриманої внаслідок конфіденційного співробітництва;
- залучення конфідентів безпосередньо до проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

На відміну від негласних слідчих (розшукових) дій, які можна запланувати, підготувати та провести – конфіденційне співробітництво характеризується певною мінливістю, що пов'язано з добровільністю участі конфідента. Також, сама природа та тактичні особливості негласного співробітництва ускладнюють їх планування або проведення під час якоїсь конкретної негласної слідчої (розшукової) дії. Скоріше відбувається навпаки, наявність конфіденційного співробітництва та його результатів є підставою для проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Оцінюючи критерій *процесуальна підстава для проведення процесуальної дії* варто зазначити, що для проведення виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації керівником органу досудового розслідування має бути погоджена постанова слідчого, або ж наявна постанова прокурора: «особа може залучатися саме до конфіденційного співробітництва лише в ході виконання окремої негласної слідчої (розшукової) дії - виконання спеціального завдання, і саме в ході такого залучення (для виконання спеціального завдання) має бути винесена постанова слідчим за погодженням з керівником органу досудового розслідування або прокурором, яка має відповідати вимогам ст.251 та ч.3 ст.272 КПК України» [1]. Хоча на практиці трапляються випадки недотримання відповідної процесуальної форми: «постанова слідчого про залучення ОСОБА_8 до проведення негласних слідчих (розшукових) дій та конфіденційного співробітництва від 15.11.2017 року не погоджена з керівником органу досудового розслідування, що є порушенням ч. 2 ст. 272 КПК України» [4].

Що ж стосується процесуальної підстави проведення конфіденційного співробітництва та використання результатів, отриманих внаслідок його здійснення у кримінальному провадженні, то частина 1 статті 275 КПК України зазначає, що слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Оцінюючи *обов'язкові умови провадження дій* необхідно зазначити, що існує необхідність правоохоронних органів здійснити належну процесуальну процедуру перед проведенням спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, до якої відноситься роз'яснення особі, що братиме в ній участь, заборона провокувати інших осіб до вчинення злочину: «використовуючи можливості проведення спеціального завдання правоохоронці мають провести інструктаж щодо неможливості провокування особи чи осіб до вчинення злочину: «вже наступного дня 14 квітня 2021 року ОСОБА_7 звернувся до

НАБУ із заявою про вчинене кримінальне правопорушення, де повідомив про запропоновану йому ОСОБА_5 неправомірну вигоду, розмір та конкретні обставини надання цієї пропозиції. При цьому органом досудового розслідування відповідно до приписів ч. 3 ст. 272 КПК України було роз'яснено ОСОБА_7 заборону вчинення дій із провокування ОСОБА_5 на вчинення злочину» [8], а також роз'яснення меж діяльності особи в контексті профільних положень Кримінального кодексу України: «із наведеного вбачається що ОСОБА_11 залучався до участі в такому різновиді НС(Р)Д як «контроль за вчиненням злочину» (ст. 271 КПК України) та не «виконував спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності» (ст. 272 КПК України), внаслідок чого в органу досудового розслідування не було необхідності роз'яснювати йому права та обов'язки, передбачені ст. 43 КК України» [13].

Однією із ключових умов проведення відповідної негласної слідчої (розшукової) дії є кваліфікація кримінального правопорушення, щодо якого здійснюється кримінальне провадження (його тяжкість), та його суб'єктний склад (організована група чи злочинна організація). Так, щодо можливої зміни кваліфікації кримінального правопорушення в подальшому, що унеможливуватиме проведення виконання спеціального завдання (перекваліфікація кримінального правопорушення з тяжкого чи особливо тяжкого злочину на нетяжкий злочин чи кримінальний проступок), то суди обґрунтовано зауважують, що «кваліфікація на початковому етапі досудового розслідування здійснюється на підставі тих фактичних даних, які були отримані й перебували у віданні органу досудового розслідування на той час, а отримані у ході досудового розслідування додаткові докази можуть обумовити наступну зміну кваліфікації кримінального правопорушення, що не суперечить нормам кримінального процесуального закону» [14].

Що ж стосується наявності організованої групи чи злочинної організації, щодо яких і має провадитись досліджувана нами негласна слідча (розшукова) дія, позиція судів достатньо критична: «в ході судового слідства було встановлено, що залучена стороною обвинувачення особа, - свідок ОСОБА_16 виконував дії по вказівці сторони обвинувачення, які, відповідно до норм КПК України, підпадають під дії по виконанню спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, поняття та правила виконання якого передбачено ст. 272 КПК України. Однак стороною обвинувачення не надано доказів того, що в даному випадку здійснювалося розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, та наявність постанови слідчого, погодженої з керівником органу досудового розслідування, або постанови прокурора із збереженням у таємниці достовірних відомостей про особу, на підставі яких здійснювалася вказана НС(Р)Д. А тому відомості та докази отримані за допомогою свідка ОСОБА_16, не можуть вважатися доказами і даний доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посилається суд при ухваленні рішення» [17].

Більш того, суди звертають увагу на відсутність у кримінальному процесуальному законодавстві вимоги документального оформлення залучення особи до конфіденційного співробітництва, та вважають її відсутність цілком виправданою та такою, що відповідає чинному законодавству і не тягне за собою недопустимість отриманих доказів: «оскільки КПК України не містить вимоги щодо оформлення у формі постанови рішення про залучення особи до участі в НС(Р)Д, тому її відсутність у матеріалах провадження не є підставою для визнання результатів НС(Р)Д недопустимим доказом» [7; 16].

Незважаючи на відсутність у кримінальному процесуальному законодавстві вимоги щодо процесуального порядку залучення особи до конфіденційного співробітництва, важливим є вчасно фіксувати усі процесуальні дії з конфідентом. Це пояснюється непередбаченими обставинами, які можуть унеможливити подальше інформування конфідентом як правоохоронних органів, так і суду процесуальними особливостями співпраці, що мало місце в конкретному кримінальному провадженні: «суд не приймає до уваги заперечення сторони захисту, що залегенована особа померла, а тому не можливо перевірити чи надавав він добровільну згоду на співпрацю з працівниками поліції, не можливо провести її перехресний допит, оскільки матеріали кримінального провадження містять письмову згоду

залегенованої особи на залучення до конфіденційного співробітництва та проведення інших негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні № 12018200080001207 внесеному до Єдиного реєстру досудового розслідування 24.11.2018 року. При цьому залегенована особа попереджена про кримінальну відповідальність за розголошення даних досудового розслідування та їй роз'яснено заборона провокувати осіб на вчинення злочину, що спростовує позицію сторони захисту (т.1 а.163-166 наданих матеріалів)» [3].

Досліджуючи критерій *особливості суб'єктного складу процесуальних дій*, необхідно зауважити, що незважаючи на відсутність чіткого переліку суб'єктів, що уповноважені на виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, ми маємо розуміти, що під час її проведення пріоритетною характеристикою особи має бути можливість ефективно виконати поставлене перед нею завдання. З огляду на що, до виконання відповідної дії можуть залучатись як працівники правоохоронних органів, так і інші учасники кримінального провадження: «ОСОБА_7 звернувся до правоохоронних органів та повідомив про незаконну, протиправну діяльність мережі збуту психотропних речовин на території України, після чого його на підставі постанови прокурора від 28 липня 2022 року залучено в порядку ст. 272 КПК України до виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації, будучи в якості учасника зазначеної групи, який на конфіденційній основі співпрацює з органом досудового розслідування» [18]. Що ж стосується можливої участі в даній негласній слідчій (розшуковій) дії правоохоронців, то суди обґрунтовано підходять до пояснення такої можливості, оскільки у працівників правоохоронного органу може бути певна зацікавленість в конкретних результатах виконання спеціального завдання: «вимоги ст. 272 КПК України та інші положення кримінального процесуального законодавства не містять заборони участі особи, яка є працівником правоохоронного органу, у виконанні спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності злочинної групи чи злочинної організації. Сам по собі статус працівника правоохоронного органу не може свідчити про те, що ОСОБА_11 та ОСОБА_12 є зацікавленими особами в даному кримінальному провадженні, оскільки вони діяли за вказівкою прокурора та у відповідності до завдань кримінального провадження, визначених ст. 2 КПК України, та як будь-які інші свідки надали суду показання по обставинам справи. За таких обставин, висновки судів, що показання свідків ОСОБА_11 та ОСОБА_12, які будучи працівниками правоохоронного органу виконували спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності злочинної групи чи злочинної організації, покази не можуть бути покладені в основу обвинувачення, оскільки вони є зацікавленими особами, є помилковими» [10].

Цікавим є також можлива практика підбору осіб, що виконуватимуть спеціальне завдання: «співробітникам УПК в Харківській області Департаменту кіберполіції НП України надано доручення про те, що необхідно підшукати особу для проведення негласної слідчої (розшукової) дії передбаченої ст. 272 КПК України, а саме виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації» [19].

Що ж стосується конфіденційного співробітництва, то працівники правоохоронних органів є відносно самостійними в питанні організації конфіденційного співробітництва, оскільки кримінальне процесуальне законодавство не регламентує порядку його здійснення, а направлене лише на легалізацію використання його результатів: «враховуючи характер конфіденційного співробітництва, орган розслідування сам визначає форми і способи його організації з урахуванням потреб розслідування, необхідності запобігти розголошенню факту і деталей такого співробітництва тощо» [7, 21].

В контексті недосконалості форми нормативного закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві особливостей використання конфіденційного співробітництва, важливим в розрізі дотримання положень Європейської Конвенції з прав людини є роз'яснення ЄСПЛ щодо можливості використання анонімних, конфіденційних джерел під час розслідування кримінального провадження: «Конвенцією не заборонено використовувати

на стадії попереднього розслідування такі джерела, як анонімні інформатори, якщо це виправдано характером злочину. Однак використання надалі таких джерел інформації судом для обґрунтування обвинувального вироку буде правомірним тільки в тому разі, коли є належні й достатні гарантії недопущення зловживань, зокрема коли встановлена чітка та прозора процедура надання дозволу на застосування таких оперативно-розшукових заходів, їх здійснення та контролю за цими діями» [11,12]. З огляду на існуючу тенденцію використовувати практику ЄСПЛ судами під час здійснення правосуддя, а також, зважаючи на вимоги гарантій недопущення зловживань у вищезазначених рішеннях ЄСПЛ та стислості кримінальних процесуальних положень щодо конфіденційного співробітництва – його найголовніші етапи мають фіксуватись, що в подальшому забезпечить допустимість доказів, у випадку зміни тенденцій у судовій практиці. Серед таких етапів можна виділити надання добровільної згоди особою на конфіденційне співробітництво: «отже, негласними відносинами між легендованим свідком, є добровільно написана заява про залучення останнього до проведення оперативної закупки, постанова про зміну анкетних даних, яка розголошенню не підлягає» [2].

Досліджуючи можливі *підстави для припинення* виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності, окрім досягнення мети негласної слідчої (розшукової) дії або змін в кваліфікації чи суб'єктному складі кримінального правопорушення, можна виділити ризик особи бути викритою членами організованої групи чи злочинної організації, що може потягнути невинуваті жертви: «прокурор ОСОБА_3 клопотання підтримав, із підстав, що у ньому зазначені, просив його задовольнити. Додав, що спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи виконувалось відповідно до норм ст. 272 КПК України, однак через витік інформації було припинено» [15].

Натомість конфіденційне співробітництво може бути припинено за бажанням як слідчого так і конфідента, при цьому закон не встановлює жодних імперативних підстав для цього, що дозволяє використовувати для цього будь-які фактичні обставини.

Висновки. Незважаючи на наявні спільні риси між виконанням спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації та конфіденційним співробітництвом, варто зауважити, що це різні процесуальні дії, які не слід ототожнювати. Так, виконанням спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації – це негласна слідча (розшукова) дія, рішення про проведення якої приймає прокурор чи слідчий за погодженням із керівником органу досудового розслідування. Умовами для її проведення виступає: тяжкість злочину, щодо якого здійснюється кримінальне провадження; наявність організованої групи чи злочинної організації, діяльність яких має зафіксувати особа. Особами, що виконують спеціальне завдання, зазвичай є працівники правоохоронних органів, які мають спеціальну психологічну, фізичну та матеріальну підготовку. Мета, що стоїть перед особою – збір доказів щодо протиправної діяльності злочинної групи чи організації.

Що ж стосується конфіденційного співробітництва, то воно не може бути віднесеним до переліку негласних слідчих (розшукових) дій. Інформація, отримана внаслідок його здійснення, є орієнтуючою та потребує надання їй форми доказів для подальшого використання в доказуванні. Єдиний суб'єкт, передбачений у кримінальному процесуальному законодавстві, який керує ходом та результатами конфіденційного співробітництва, – слідчий (стаття 275 КПК України). При цьому законодавець не конкретизує підстави та умови конфіденційного співробітництва, що пояснюється добровільністю у відносинах між конфідентом та працівником правоохоронного органу. Що ж стосується особи конфідента, то це зазвичай не працівник правоохоронного органу, а особа, яка має певні зв'язки, знайомства, репутацію, які дозволяють їй оперативно дізнаватись інформацію, що є цікавою для слідства. Також необхідно звернути увагу на те, що ініціатором припинення конфіденційного співробітництва може бути як представники правоохоронного органу, так і сама особа.

Список використаних джерел:

1. Вирок Вищого антикорупційного суду від 29 липня 2024 року, судова справа № 626/1948/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120659315>
2. Вирок Калуського міськрайонного суду Івано-Франківської області від 18 квітня 2022 року, судова справа № 345/3807/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103982867>
3. Вирок Конотопського міськрайонного суду Сумської області від 25 лютого 2021 року, судова справа № 577/237/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95224701>
4. Вирок Красногвардійського районного суду Дніпропетровської області від 16 червня 2020 року, судова справа № 201/4020/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89857425>
5. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року, № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2390>
6. Постанова Другої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 01 жовтня 2020 року, судова справа № 359/1982/15. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92021182>
7. Постанова Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 23 травня 2023 року, судова справа № 758/5719/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111251222>
8. Постанова Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 05 вересня 2024 року, судова справа № 991/2197/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/121546285>
9. Постанова Третьої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 14 грудня 2022 року, судова справа № 754/10882/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107904817>
10. Постанова Третьої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 10 березня 2021 року, судова справа № 725/3504/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95533186>
11. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Клаас та інші проти Німеччини» від 06 вересня 1978 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_093#Text
12. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Худобін проти Росії» від 26 жовтня 2006 року (судова справа №59696/00). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/SO4867>
13. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 23 травня 2024 року, судова справа № 369/12790/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119336109>
14. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 10 лютого 2022 року, судова справа № 991/680/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103274106>
15. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 15 вересня 2020 року, судова справа № 991/7654/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/91645280>
16. Ухвала Дніпровського апеляційного суду від 10 липня 2024 року, судова справа № 173/1115/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120254803>
17. Ухвала Київського апеляційного суду від 27 жовтня 2022 року, судова справа № 758/15672/15. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109433090>
18. Ухвала Перечинського районного суду Закарпатської області від 05 січня 2023 року, судова справа № 304/1798/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/108373161>
19. Ухвала Полтавського апеляційного суду від 09 березня 2023 року, судова справа № 554/10652/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109527449>
20. Ухвала Чернігівського апеляційного суду від 01 травня 2023 року, судова справа № 748/1997/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110788112>
21. Ухвала Чернігівського апеляційного суду від 07 серпня 2024 року, судова справа № 751/10942/15-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120877019>

